

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8606

гр. София, 04.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
закрито заседание на 04.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

като разгледа дело номер **2633** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на жалба на Л. ЛИ ,гражданка на Китай с адрес в РБ : [населено място] [улица] ет.4 ап.16 чрез адв. П. К. – Х. от САК , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2354952 от 07.02.2026 г., издадена от А. С. С. – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „г“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца“.

В жалбата е обективизирано и искане за спиране на изпълнението на заповедта на основание чл. 166, ал. 2 от АПК. Иска се съдът да спре допуснатото по силата на закона предварително изпълнение оспорената ЗППАМ. Твърди се, че изпълнението на акта ще доведе до значителна или трудно поправима вреда за жалбоподателката , тъй като същата отглежда сама двете си непълнолетни деца и с наложената ПАМ реално се възпрепятства възможност да изпълнява родителските си задължения , свързани с необходимостта да превозна децата на различни извън класни занимания , за успехите в които са представени писмени доказателства.

Административен съд - София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ и от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.

Разгледано по същество е основателно.

В конкретния случай спрямо Л. ЛИ е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „г“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за

срок от 6 месеца“. Заповедта препраща към съставения АУАН Серия № 5060261/07.02.2026 г., като е описано и, че е отнето СУМПС[ЕИК].

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

Необходимо е да се докаже и високата вероятност за тяхното настъпване.

В настоящия случай искането за спиране се обосновава с обективната невъзможност Л. ЛИ „гражданка на Китай да осъществява в пълна степен родителските си права и задължения по отношение на непълнолетните си деца.

Отделно от това видно от АУАН Серия № 5060261/07.02.2026 г., е че освен отнето СУМПС[ЕИК], са отнети и два броя регистрационни табели ХН 1825, с което превантивната мярка за това нарушение се явява свръх обезпечена.

Следователно с отнемането на СУМПС жалбоподателката, към настоящия момент търпи значителни вреди, от друга страна от поведението на водача не са настъпили вреди.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че са налице предпоставките на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК, а именно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ПАМ ще има значителни негативни последици за жалбоподателката, поради което следва да се спре допуснатото от закона предварително изпълнение на ЗПАМ.

По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд-София град, III отделение, втори състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА допуснатото предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2354952 от 07.02.2026 г., издадена от А. С. С. – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на Л. ЛИ „гражданка на Китай с адрес в РБ : [населено място] [улица] ет.4 ап.16 е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква

„гг“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца“
до приключване на производството по оспорването ѝ с влязъл в сила съдебен акт
Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България 7-дневен срок от съобщението до страните.
ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 1 от АПК.

СЪДИЯ: